

forslag vedtages i den Form, hvori det foreligger for os, vil de enligt stillede blive endnu slettere stillet; for mangfoldige enligt stillede Vedkommende vil dette afgjort være rigtigt. Jeg er bange for, at adskillige Kommuner, hvis Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, det har nu, maaske ikke lige straks, men efterhaanden vil gaa bort fra at yde Trediedelstillæget, saaledes at de gamle i Virkeligheden ikke vil kunne regne med noget andet end de i Lovforslagets § 5, 1ste Stykke, opsatte faste Takster. Man maa nemlig erindre, at ogsaa dette Trediedelstillæg skal gives for et Aar ad Gangen, og at det skal gives til samtlige Adlersrentenydere. Det behøver, som jeg allerede har fremhævet, ikke at være en Trediedel, det kan være 5 pCt., det kan være 10 pCt., men det skal være ens for alle, og det skal helt udredes af Kommunen.

Jeg maa for øvrigt i denne Forbindelse sige, at jeg ikke forstaar, hvorfor man egentlig har opstillet Bestemmelserne i Lovforslagets § 6, 2det Stykke. Jeg forstaar ikke, hvad egentlig disse Begrænsninger skal tjene til. Jeg synes, Begrænsningerne allerede er givet i Lovforslagets § 6, 1ste og 2det Stykke, og jeg er tilbøjelig til at mene, at Forholdet meget let vil kunne blive det, at Kommunerne vil være vanskeligt stillede ved ubetinget at skulle holde sig indenfor den særlige Grænse, der er sat i Bestemmelserne i Paragraffens sidste Stykke. Men det er naturligvis en Detail, som ikke kan være afgørende for Bedømmelsen af Forslaget. Jeg mener, at rent administrativt vil det være vanskeligt at opretholde den her foreslaaede Bestemmelse.

Ved Lovforslagets Gennemførelse tilsigter Regeringen jo at opnaa en samlet aarlig Besparelse paa ca. 11 Millioner af de 67, der nu er beregnet at skulle medgaa for Finansaaret 1927—28. Jeg hørte, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen var af den Opfattelse, at Besparelsen kunde blive mindre; han regnede med, at der kunde være Tale om at komme helt op paa en Udgift paa 60 Millioner i Forhold til det, man havde regnet med ved Lovforslagets Bestemmelser, 56 Millioner. Jeg er af den Opfattelse, at Besparelsen vil blive betydeligt over de 11 Millioner, at der slet ikke bliver Tale om, at de gamle vil faa 56 Millioner i Forhold til de nu foreslaaede 67. Efter Forslaget skal Staten jo udrede de 33 Millioner og Kommunerne de 23, hvilket tilsammen giver 56 Millioner. Men Beregningen, hvorefter Udgiften skulde blive 56 Millioner, er jo opstillet ud fra den Opfattelse, at Kommunerne fuldt ud vil udnytte Lov-

forslagets § 6, 1ste Stykke, og det kan man sige sig selv aldeles ikke vil blive Tilfældet.

Endelig er der regnet med, at Kommunerne vil anvende 8 Millioner efter § 6, 2det Stykke. Jeg anser det for aldeles afgjort, at dette ikke vil ske, og derfor vil Reduktionen for de gamle blive langt større end de 11 Millioner, Lovforslaget regner med. Det er altsaa en ganske kolossal Nedskæring, man her vil foretage overfor de gamle, dem, der er uden nogen Arbejdsevne af væsentlig Betydning, Folk, der i Virkeligheden i Forvejen har det overordentlig knapt, som lever under overordentlig slette Forhold og har overordentlig vanskeligt ved at skaffe det nødvendige til Livet Ophold.

Dette Forslag er jo ogsaa i meget stærk Modstrid med, hvad Venstre gav Udtryk for, da Loven for blot 5 Aar siden blev behandlet her i Rigsdagen. Da priste Venstre, endogsaa den nuværende højtærede Indenrigsminister, der ogsaa da var Indenrigsminister, det Forslag, der da var til Behandling, og som senere blev til Loven af 7. August 1922, som et stort Fremskridt i Forhold til Alderdomsforsørgelsesloven af 1891. Man havde jo i mange Aar kritiseret Kommunerne — og med Rette —, fordi den Understøttelse, der blev givet de gamle, faldt meget ulige. To Kommuner, der laa klos op ad hinanden, og i hvilke de gamles Kaar var aldeles ens, gav højst forskellige Beløb. Et Sted havde man en mere human Forstaaelse af de gamles Kaar, et andet Sted havde man ringere Interesse for disse gamle, der skulde nyde Alderdomsunderstøttelse. Man var fra alle Sider enig om, at det frie Skøn, Kommunerne udøvede, led af store Mangler. Det var ogsaa Hovedmotivet til, at man gik til en Revision af Alderdomsforsørgelsesloven i 1922 og indførte de faste Sætsler. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, der nu var Venstres Ordfører, var ivrig for at faa de faste Sætsler gennemført, ivrig for at komme bort fra det kommunale Skøn. Det var jo ikke Statens Skøn, der da kom i Betragtning, det var Kommunernes Skøn, og det var det, man vilde bort fra. Venstres daværende Ordfører, nu afdøde Folketingsmand Heglund-Lange, var ubetinget Tilhænger af de faste Sætsler, priste dem i Modsætning til de hidtil gældende Regler, og den daværende og ogsaa nuværende Indenrigsminister deltog i Lovprisen af Lovforslaget i Modsætning til det, vi hidtil havde haft. Ja, man angreb endogsaa et Forslag, som det ærede Medlem Hr. Rode paa det radikale Venstres